

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v nesnázích

CONNIE GLYNNOVÁ

Princezna v nesnázích

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

Connie Glynnová

Zápisky z Rosewoodu 2 – Princezna v nesnázích – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

PRINCEZNA
v nesnázích

ZÁPISKY
Z
ROSEWOODU

PRINCEZNA
v nesnázích

CONNIE GLYNNOVÁ

 FRAGMENT

Tuto knihu věnuji všem, kteří mi někdy připravili čaj.

Děkuji vám.

Prolog

V mdle osvětleném žaláři pod maradovijským palácem leželo na tenké matraci tělo. Cely byly holé, ale aspoň byly čisté – kdyby musela, mohla by tu maradovijská královská rodina držet vězně po několik týdnů nebo dokonce měsíců. Postava natažená na kavalci se protáhla jako bez života. Nikdo by nepoznal, jaké myšlenky jí dívoce víří hlavou.

Saskia San Martinová každý den pečlivě plánovala útěk. Ukládala si do paměti přesný pohyb stráží, funkci kamer, zurčení vody i zvuky kroků jednotlivých členů domácnosti, které se jí ozývaly nad hlavou. Nepřehlédla jediný detail. Přesto jí docházel čas. Od jejího zmařeného pokusu o únos maradovijské princezny už uplynulo sedm týdnů. Její bývalí spolužáci se co nevidět vrátí do Rosewoodu a začnou studovat další ročník. O plánu leviatánů nikomu neprozradila ani slovo. Ústa otvírala, jen když jedla anebo opakovala svou žádost:

„Chci hovořit se svou paní, Anastacií Alcroftovou.“

Podle provinilých výrazů stráží poznala, že pro Anastacii nikdo neposlal. Teď se obrátila na bok a podívala se na nástěnné hodiny. Jak odtikávaly jednotlivé vteřiny, cítila stále silnější obavy. Rány, které jí způsobil princeznin partizan Jamie, se hojily. Partizani, dokonale vycvičení k ochraně, byli skvělí tělesní strážci a Jamie byl jedním z nejlepších. Díkybohu, že Saskiinu trapnou porážku už prozrazoval jen blednoucí monokl a řezná rána na čelisti, která nejspíš zanechá jizvu. Pořád ale byla ve vězení.

Tik-tak, tik-tak.

Leviatáni měli v úmyslu každým dnem zahájit druhou fázi svého plánu. Ale Saskia trčela v téhle cele a nijak nemohla zajistit Anastaciinu bezpečnost. Leviatáni ji ujistili, že Anastacii ochrání a že, pokud se k nim Saskia přidá, umožní, aby ty dvě mohly být konečně spolu. Pak už před Anastaciiným panovačným otcem – mužem, který byl zároveň Saskiiným zaměstnavatelem, nebudou muset skrývat své skutečné city.

Saskii zamrazilo. Hlavou jí bleskla vzpomínka na Anastacii, která stála vzteky bez sebe ve světle vycházejícím z chodby a kolem hlavy se jí vlnily překrásné hnědé vlasy. A pak se jí před očima mihl jiný obraz. Ellie, která se v roztržených šatech a bosá oháněla golfovou holí ve snaze ochránit princeznu před únosci. Jenomže Ellie nechránila princeznu. To Ellie je princezna. Saskia si to uvědomila teprve po několika týdnech strávených ve vězení. Jak mohla být tak hloupá? Když ale měla tolik času na přemýšlení, konečně jí to docvaklo. Ellie je princezna v utajení. Lottie Pumpkinová není skutečná maradovijská princezna. Pracuje jako portman. Najali ji, aby předstírala, že je princezna, a aby tak ochránila pravou identitu skutečné princezny, Ellie, té vzteklé holky s golfovou holí, která rozbila sklo Saskiiny dodávky a která od Saskie schytala ránu, jen aby ochránila Lottii.

Saskia se přetočila na záda a zírala na vlhké skvrny na stropě.
Musím mluvit s Anastacií, varovat ji před tím, co přichází.

Hlasité pípání ji upozornilo, že se někdo chystá vstoupit do její cely, a tak se rychle vyškrabala do sedu. Dveře cely odemkl vysoký zjizvený muž s postavou, která naháněla strach, a vstoupil dovnitř s tácem jídla. Byla to sir Nikolay Olav, králův partizan a člověk, kterého se obávala ze všech nejvíc.

Odložil tác s jídlem na malý stolek uprostřed místnosti. Nikolay obvykle doprovázel šťastlivce, kterému připadl úkol přinést jí jídlo, ale občas přicházel sám. To znamenalo jediné. Výslech.

Nikolay se posadil na plastovou židličku u stolku a dlouze, vyčerpaně se nadechl. Jak ona, tak i on věděl, jak to bude probíhat. Stejně jako jindy.

Promnul si strniště na bradě a prsty se dotkl jizvy na levé tváři.

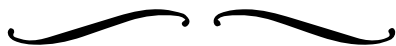
„Saskio San Martinová,“ oslovil ji hlubokým, mručivým hlasem. Nereagovala. Namísto toho nabrala na lžici šedivou hroudu jídla, kterou pak nechala spadnout zpátky do talíře. Ignoroval její chování. „Musíte nám povědět všechno, co víte o leviatánech.“

Lžice ztuhla uprostřed pohybu. Saskia se na něho bezvýrazně podívala. Existovala jen jediná odpověď, stejná, jakou od ní slyšel každý den od chvíle, co ji uvrhli do tohoto žaláře.

„Chci mluvit se svou paní,“ odvětila pomalu, „Anastací Alcroftovou.“

ČÁST
PRVNÍ

Rodina

1

Lottie ucítila, jak se pod jejími kroky zhoupla prkna podlahy, a trhla sebou. Při vědomí, že tam někde dole je Saskia, jí při každém kroku přešel mráz po zádech. Teď na to ale nesměla myslet. Musela se soustředit a zachovat klid. Dokud večírek neskončí, musela se chovat jako dokonalá princezna. Teprve pak se mohla vrátit za Ellii a sbalit si věci do Rosewoodu.

Lottie se účastnila grandiózní oslavy narozenin, na kterou přijali pozvání zástupci nejvýznamnějších světových tiskových kanceláří. Už dvě hodiny byla na nohou, usmívala se a potřásla si rukama s nejlivnějšími osobnostmi světa, které věřily, že je skutečnou maradovijskou princeznou. Díkybohu, že král a královna vydali nařízení o přísném zákazu fotografování, aby tak chránili její identitu a omezili množství lidí, kteří by ji mohli poznat na veřejnosti. Z ochozu paláce visely vlaječky poseté lesklými kamínky a kolem mramorových sloupů se obtáčely duhové stuhý. Na stolech pokrytých našasenými ubrusy se do vysoka kupily dary pro princeznu, a každý z nich se snažil překonat ten předcházející.

Lottie si oblékla tradiční maradovijský kroj, včetně tmavě vyšívané šerpy, kterou si pověsila přes tmavě zelené šaty s dlouhými rukávy. V kudrnách se jí leskla stříbrná čelenka, již před devíti lety dostala od své matky. Před devíti lety a pár dny. Celá tahle oslava byla jen šaráda. Lottie neslavila narozeniny. Měla je už před pěti dny. Dnes, 1. září, měla narozeniny Ellie. Lottie nebyla skutečná

princezna – ona jen zastupovala svou přítelkyni. A to bylo tajemství, které nesměl žádný z hostů uhadnout.

„Jsi v pořádku?“ zašeptal jí do ucha Jamie, aby ho nikdo jiný neslyšel. Lottie tuhle otázku slyšela během uplynulých několika týdnů velmi často a pokaždé v ní zanechala nepříjemný pocit.

„Samozřejmě,“ odvětila automaticky. Očima sledovala postavu, která se k nim blížila. „Vysoká žena nalevo.“

Jamie nenápadně mrkl tím směrem. „Olga Ulovová, redaktorka deníku *Golden Sovereign*.“ Davem procházela starší žena s ebenově tmavými vlasy a v dokonale padnoucím hedvábném kostýmu. V protikladu ke všem ostatním hostům měl na sobě Jamie jednoduchou černou košili a černé kalhoty. Tmavé vlasy si odhrnul z obličeje. Lottie se snažila, aby se uvolnil, ale po celý večírek zůstal obezřetný a neustále se rozhlížel po sále v obavě, že by se opět mohlo přihodit něco zlého.

Olga se zastavila přímo před nimi a sklonila hlavu na pozdrav. „Princezno Eleanor Wolfsonová.“ Velmi pomalu vyslovovala princeznino jméno a zároveň si přimhouřenýma očima prohlížela Lottii od hlavy k patě. „Po dlouhých letech, kdy jste se schovávala, je mi nesmírným potěšením, že se s vámi mohu konečně seznámit.“

Lottie si pomyslela, že si asi nikdy nezvykne na oslovení cizím jménem, ale dokázala aspoň zareagovat nenuceným úsměvem. Zajímalo ji, jak by se v téhle situaci cítila Ellie.

„Děkuji vám, Olga – mohu jen doufat, že vám to čekání stálo za to,“ odvětila sladce a ze všech sil se snažila působit co nejskromněji. Přestože už nenavštěvovala „trénink na princeznu“, Jamie se jí stále držel po boku a pomáhal jí, aby neudělala chybu.

Olga zvlnila rty v něco, co se mírně podobalo úsměvu, ale očima probodávala Lottii, jako by jí chtěla proniknout do mysli. S médií, ve kterých se objevily pomluvy o důvodech, proč je držena v utajení, Ellie nikdy neměla dobrý vztah. Žádný z těch důvodů

totiž nebyl pravdivý, ale všechny jí velmi uškodily. Lottiiným úkolem v roli Elliina portmana bylo ukazovat se na veřejnosti a působit co nejpříjemněji a nejskromněji a zabránit tak šíření takových pomluv. Královna rozhodla, že právě narozeninová oslava by mohla být skvělou příležitostí, jak vztah s médii napravit. „Usmívat se a potřásat rukama,“ řekla si Lottie. „To by nemuselo být tak těžké.“

Doufala, že to zvládne.

„Vaše Výsosti...“ Slova, která uslyšela za sebou, končila sykotem. Lottie se otočila a uviděla králova poradce Simiena Smirnova, který stál ztuhle a s rukama za zády přímo za ní. Mírně se Lottii uklonil. „Umělec, sir Yanovski, by vám rád předal svůj dar. Laskavě mě následujte za králem a královnou.“ Simien se pousmál a rukou naznačil, aby šla za ním.

„To zní rozkošně,“ rozzářila se Lottie radostí, že má důvod vzdálit se od všech čmuchajících účastníků oslavy. Pořád se snažila přijít na to, co si Simien myslí o její úloze Elliina portmana, ale nepochybně byl excelentním příkladem chování.

Následovala ho a elegantně – jak doufala – kráčela mezi hosty oslavy. Míjeli skupinu sluhů. Každý z nich držel v rukou stříbrný ták s kaviárem a lanýži. *Zajímalo by mě, co má dnes večer k jídlu Saskia.* Rychle tu myšlenku vyhnala z hlavy. Už tak pro ni bylo těžké se během léta v maradovijském paláci uvolnit. Čím hlouběji pronikala do své role portmana, tím hůř se cítila. Ze všeho nejraději by teď byla zpátky v Rosewoodu, ve škole, kde se cítila být sama sebou. Bez ohledu na svá přání však nejdříve musela přetrpět tenhle večírek. V duchu si opakovala mantru, kterou ji před svou smrtí naučila její matka. *Budu laskavá, budu statečná, budu nezastravitelná.*

Když se vynořili z davu, Jamie si tiše odkašlal a vytrhl ji z jejího snění. Zvedla hlavu a uvědomila si, že přišli na druhý konec sálu a stáli před Elliinými rodiči, králem a královnou.

Král Alexandr a jeho manželka, královna Matilda, se nemohli víc lišit, a přesto tvořili dokonalý pár. Král stál zcela nehybně a z jeho očí, nečitelných a temných jako studny, vyzařovala síla. Po jeho boku působila královna jako lehké a jemné chmýří, téměř jako by mohla každou chvíli odletět. Lottii nepřestalo překvapovat, jak moc se podobá královně. Někdy jí připadalo, jako by se dívala do zrcadla – nebylo divu, že se mohla stát Elliiným portmanem.

„Dnešní oslava se velmi vydařila, že ano?“ Královna poctila Lottii zářivým úsměvem a jemně ji přitáhla mezi sebe a krále Alexandra. Všichni, kdo neznali pravdu, předpokládali, že Lottie zaujala své právoplatné místo mezi svými rodiči. Král beze slova kývl hlavou, nejdřív na Lottii, pak na Jamieho.

Stranou se nacházel třpytivý purpurový sametový závěs, který něco skrýval. Ať za ním bylo cokoli, bylo to neuvěřitelně vysoké a dosahovalo to téměř ke stropu tanečního sálu. Trochu ji to znervózňovalo. Někdo zacinkal vidličkou o sklenici na šampaňské. Místnost se pomalu utišila a dav se uctivě otočil směrem k princezně. Předstoupil muž s kulatým obličejem, barevnými vlasy a osobitými brýlemi. Lottie byla přesvědčená, že ho zná. *Kde jsem ho jenom viděla?*

„To je Yanovski, umělec povýšený na rytíře,“ zašeptala královna Lottii do ucha, aniž by spustila oči z tajemného daru.

Lottie již věděla, že obdrží významný dar – něco, co bude nejen pozorností k jejím narozeninám, ale co se stane trvalou připomínkou jejího představení na veřejnosti. Ve chvílích, jako byla tahle, si Lottie zvláště uvědomovala podivnost své role portmana. Tyhle dary byly určeny pro Ellii, skutečnou princeznu. I když, jak ji Lottie znala, Ellie by nad takovým přehnaným darem určitě nijak nejásala.

Yanovski přistoupil blíž a lehounce vzal Lottii za zápěstí. Hluboce se jí uklonil a políbil jí ruku.

„Není princezna prostě nádherná?“ Napřímil se a pompézně mávl rukou k Lottii, takže se cítila jako prvotřídní kůň. Všichni v sále začali tleskat a souhlasně přitakávat. „*Prostě nádherná! Dokonalá princezna!*“ Lottii okamžitě polil ruměncem. Přestože se tak trochu cítila jako podvodnice, velmi si užívala, že se k ní ostatní chovají jako k princezně.

Král zvedl ruku a dav se opět utiřil.

Yanovski si odkašlal. „Vaše Veličenstva, jsem přesvědčen, že vyjádřím pocity všech lidí v sále, když řeknu, jak velmi mě těší, že se konečně mohu seznámit s vaší krásnou dcerou.“ Lottie zavrávala. Co si o té maškarádě myslel král? „Je skvělou představitelkou maradovijské královské rodiny a zářným příkladem, jak by měla vypadat každá princezna.“ Odmlčel se, a když všichni začali tleskat a provolávat slávu, samolibě se usmál. Královna se nepřestala usmívat, ale králi, jak si Lottie všimla, cukaly rty. „Musíte být velmi hrdí,“ pokračoval Yanovski. „Je mi ctí předat princezně k jejím patnáctým narozeninám tento dar, který jí bude zároveň připomínat její společenský debut.“

Dva uniformovaní muži přešli k daru a všichni zadrželi dech. Lottie měla náhle pocit, že její korunka ztěžkla a táhne ji k zemi. Asistenti strhli sametovou oponu a na naleštěnou podlahu stebla řeka purpurového třpytu. Lottie zvedla hlavu, podívala se vzhůru a uviděla... sebe!

Impozantní socha jako by zaplnila celý sál. Jednalo se o její věrnou podobu vyvedenou v bronzu a byl to ten nejabsurdnější dar, jaký kdy v životě dostala. Yanovski znázornil Lottii v šatech, ve kterých se objevila na maradovijském letním plese a ve kterých vypadala jako rozená princezna. Socha byla nádherná, tak nádherná, že Lottii chvíli trvalo, než si uvědomila, jak je to celé hloupé.

„Panebože,“ vydechla a nuceně se usmála.

Královna Matilda se tvářila zasmušile. Král stál tiše a jeho výraz se nedal rozluštit.

„Neuvěřitelná podoba!“ zatleskal Simien a až příliš hlasitě se zasmál. „Podívejte se! Královská rodina je z toho v naprostém šoku.“ Král na něho vrhl nepřijemný pohled a Simienovi okamžitě odumřel smích na rtech.

„Je to skutečně pozoruhodné. To muselo dát... opravdu hodně práce.“ Královna konečně našla svůj hlas. Vidět dívku, která nebyla jejich dcerou, navždy odlitou z bronzu, muselo být pro oba velmi znepokojující.

„No vlastně ano! Tohle bylo vskutku mé nejtěžší dílo, ale pro naši princeznu nelituji ani jediné vteřiny, kterou jsem nad svou prací strávil.“ Věnoval Lottii zbožňující pohled, doširoka mávl rukou a hluboce se uklonil.

Lottie téměř slyšela, jak se Ellie někde hluboko v paláci hlasitě chechtá. To byl ale hloupý vtíp! Nenápadně pohlédla na Jamieho. Kousal si ret a třásla se mu ramena. Měl co dělat, aby nevyprskl smíchy.

Zvedla hlavu ke své bronzové podobizně a zahleděla se jí do očí. Zatočila se jí hlava. Rychle zamžikala a otřepala se. *No tak. Řekni něco.*

„Děkuji vám.“ Otevřela pusou a zase ji zavřela, protože nedokázala najít správná slova. Co by řekla princezna? Nakonec se usmála, rozhlédla se po všech přihlížejících v sále, po lidech, kteří věřili, že je dcerou krále a královny. „Vypadá přesně jako... já!“

2

„To je škoda. Budeme teď muset navždy předstírat, že Lottie je skutečná princezna!“ Ellie se prohýbala smíchy. Podle všech předpokladů jí historika o bronzové soše přišla nehorázně směšná. „Konec konců, přece nemůžeme sira Yanovskéh uvést do rozpaků.“

„To není k smíchu, Eleanor,“ pronesl král Alexandr a dost hlasitě odložil sklenici vína na stůl.

Ellie rozhořčeně zakoulela očima. Během letních prázdnin se Lottie stále víc utvrzovala v tom, že život v maradovijském království Ellii nesvědčí. Stejně jako Lottie, i Ellie zjevně toužila vrátit se do Rosewoodu.

Seděli v modré jídelně při soukromé narozeninové večeři a probírali průběh oslavy, která se konala odpoledne. Byla to jedna z Lottiiných oblíbených místností v paláci, protože její zlatem zdobené stěny ve světle pableskovaly jako med. Přestože Lottie měla narozeniny už před několika dny, dohodla se s Ellie, že je oslaví společně. Jídelní stůl se prohýbal pod množstvím Elliiných oblíbených jídel a nechyběly ani jejich vegetariánské verze pro Lottii. Na stolku u zdi ležela hromada darů, které Lottie obdržela jako princezna, všechny profesionálně zabalené a ozdobené spoustou stužek a mašliček. Jamie a sir Nikolay Olav každý dárek důkladně zkontrolovali. Po letním plese, během kterého Saskia unesla Lottii, už si nedovolili přehlédnout žádné bezpečnostní opatření.

Lottie se podívala na vysokou hromadu dárků a pocítila obavu, že její dárek pro Ellii, vlastnoručně namalovaný portrét kamarádky, jí může mezi vším balicím papírem a stuhami připadat malý a hloupý. Byla ráda, že ho nechala v Elliině pokoji a nepřinesla ho sem. Nenápadně pohlédla na Jamieho, který seděl vedle ní, a uviděla v jeho očích očekávání, jehož intenzita ji přiměla uhnout pohledem stranou. Měla dárek i pro něho – knihu o Pákistánu, rodné zemi jeho matky. Chtěla mu ji dát k narozeninám, které měl v červenci, ale když se dozvěděla, že je neslaví, protože v ten samý den zemřela jeho matka, rozhodla se, že mu ho nechá na později. Takhle to bude vypadat, že mají všichni tři narozeniny zároveň.

„Snad se aspoň shodneme, že je to nádherná socha,“ poznamenala královna Matilda a podívala se na svého muže, „a úžasným způsobem vzdává hold Eleanořinu portmanovi.“

Král se otočil ke své ženě a chvíli uvažoval o jejích slovech. „I tak se to dá vyjádřit.“

Lottie už s nimi strávila téměř dva měsíce a konečně se naučila rozpoznávat i nejjemnější výrazy králova obličje. Právě teď měl jen mírně nakrčené obočí a zvlněný levý koutek rtů. Byl buď unavený anebo otrávený, případně obojí.

„Ale upřímně,“ začala Ellie, zatímco si na talíř nabrala trochu paštiky, „je to nejlepší dárek k narozeninám, jaký jsem mohla chtít. Velká socha Lottie – budu si jí navždy vážit.“ Ellie se zazubila na Lottii, která si nemohla pomoci a zrudla.

Lottie si jemně masírovala spánky. Ke konci narozeninové oslavy si musela sundat svou korunku. Její váha jí způsobila příšernou bolest hlavy, a přestože se ze všech sil snažila užít si jejich soukromou narozeninovou večeři, bolest za jejíma očima neustupovala. Než si Ellie a Jamie stačili všimnout její nálady, prudce se otevřely dveře.

„Všechno nejlepší k narozeninám!“

Obrovské dveře jídelny se rozlétly a dovnitř vjel gigantický dort na mahagonovém vozíku. Za vozíkem vyčuhovaly volány bílých spodniček, ale obličejе služebných se skrývaly za vysokou horou čokoládové polevy. Lottie začala vstávat, protože chtěla líp vidět, ale Jamie vedle ní tiše zakašlal a Lottie se spěšně posadila zpátky. Zastyděla se za své viditelné vzrušení.

Vozík se pomalu zastavil a za dortem vykoukly dvě služebné. Midori a Hanna.

„POČKAT!“ vykřikla Ellie. Všichni zůstali jako přimražení a Lottie vycítila, jak Jamie vedle ní ztuhl. „Musím dát Lottii dárek.“ Ellie vyskočila tak prudce, že její židle hlasitě zarachotila.

„Eleanor!“ zavolala na ni matka pohněvaně. Potom se otočila ke služebným a přinutila se do naučeného úsměvu. „Midori, Hanno, mnohokrát děkujeme za ten úžasný dort. Vypadá velmi lahodně.“

Sotva zaslechla matčino zvolání, Ellie zůstala stát jako solný sloup a pomalu se otočila. Podle jejího našpuleného rtu Lottie poznala, že se stydí. Dokázala ve své princezně číst jako v knize a bylo jí jasné, že Ellie ví, jak neslušné je chovat se k věčně usměvavým a zdvořilým služebným takhle neurvale. Pak jí to ale došlo. Ellie mimo palác téměř nikoho neznala. Tohle bylo zřejmě poprvé, co koupila dárek někomu zvenčí.

„To je v pořádku, Ellie,“ ujistila ji Lottie. „Dárky si můžeme vyměnit po večeři. Teď ochutnáme tvůj dort.“

„Ne, chtěla jsem ti ten dárek dát teď, aby –“ Ellii přerušilo tiché zavřčení a Lottii chvíli trvalo, než si uvědomila, že vyšlo od krále. Tiskl si kořen nosu, jako by trpěl silnou bolestí hlavy.

„Eleanor,“ oslovi ji tichým, ale přísným hlasem. „Myslím, že jsi chtěla běžet pro tohle.“ Mávnul na Midori, která přistoupila ke stolku u zdi a vzala z něho jeden dárek schovaný mezi dárky pro Ellii.

Lottie sledovala, jak se Ellie rozzářila, ale vzápětí se zase otráveně ušklíbala.

„Proč je tady, a ne v mém pokoji, kde jsem ho nechala?“

Král její otázku ignoroval a otočil se k Lottii. „Dohodli jsme se, že bude vhodnější, když ti předáme tento dárek formálně od nás všech.“ Králova slova musela mít velkou váhu, protože Ellie i Jamie se na ni podívali. Ellie roztáhla rty do nadšeného úsměvu, ale Jamie se jako obvykle tvářil zcela nečitelně.

Midori položila dárek před Lottii. Když se napřímila, tiše Lottii popřála: „*Hodně štěstí!*“

Lottie si prohlížela stříbrné pouzdro. Byl to nejméně okázalý předmět v místnosti, ale přesto se zdál být důležitý. Rozhlédla se po rodině Wolfsonových shromážděné kolem stolu a s očima plnými očekávání. Namáhavě polkla. Rozhodla se, že ať je v tom pouzdru cokoli, musí se snažit, aby si to zasloužila.

„Lottie, chtěli bychom, abys pochopila, že rozhodnutí věnovat ti tuto věc je darem nejenom pro tebe, ale i pro Ellii.“ Královna si opřela bradu o dlaň a její rukávy z lehoučké látky se tiše snesly na ubrus.

Lottie se otočila na Jamieho, který ji vybídl, aby dárek otevřela.

„Děkuji vám!“ Vzrušením téměř nemohla mluvit. Otevřela víčko, které bylo těžší, než čekala, a podívala se, co je uvnitř.

V krabičce vystlané modrým saténem ležel malý stříbrný přívěsek na řetízku. Byl ozdobený rytinou vlka a zachytával světlo, takže se zvířeti leskly oči. Přívěsek byl úplně stejný jako ty, které nosili Ellie a Jamie. Lottii jako by se zastavilo srdce.

„Teď jsi součástí naší smečky.“ Ellie se na ni zazubila a její zuby se zaleskly jako perly.

„To je...“ začala Lottie, ale slova se jí zadržela v hrdle.

Tohle bylo její oficiální přijetí do rodiny. Elliin dárek znamenal, že není jen portmanem, ale členem rodiny. Cítila, jak ji v očích pálí slzy, a musela zadržet dech, aby se nerozplakala.

Součást smečky.

Lottie byla velmi šťastná, že našla rodinu, ale zároveň se na povrch dral jiný pocit. Vycházel z dálky a připomněl jí vábení Rosewoodu. Ne že by si myslela, že toho není hodna. To ne. Rozhlédla se po usmívajících se obličejích Wolfsonů – její nové rodiny. A najednou už věděla, co cítí.

Vinu.

Co její vlastní rodina, její matka?

„To je od vás tak laskavé,“ poděkovala Lottie upřímně. Doufala, že ji přitom nezradí hlas, ale nedokázala své pocity zcela skrýt, protože viděla, jak Elliino nadšení pohaslo a jak zabloudila očima k Jamiemu, se kterým si vyměnila ustaraný pohled.

Kruci! pomyslela si Lottie. Nesnášela, když to dělali.

„Zkazí se nám jídlo,“ ozval se Jamie a zlomil kouzlo.

„Ano,“ dodala Ellie. „Nesmíme nechat tenhle úžasný dort přijít na zmar.“ Zakřenila se na Hannu a Midori, které udělaly pukrle. „Lottie, po jídle ti pomůžu pověsit přívěsek na krk.“

Lottie sledovala, jak si lidé nabírají dort na talíře. Celou dobu se usmívala a dělala všechno proto, aby její šťastná maska nesklouzla. Jen ona však věděla, na co se chystá zeptat – na věc, která by mohla jejich život uvrhnout ve zmatek. Na věc, která by ho mohla navždy změnit.

Cestou do Elliina pokoje pátil přívěsek Lottii do ruky.

„Lottie, jestli si děláš starosti, že je pro tebe ten přívěsek moc, tak skutečně o nic nejde,“ spustila na ni Ellie, sotva za sebou zavřeli dveře.

Lottie si na Elliin pokoj vždycky musela chvíli zvykat – tolik se lišil od zbytku paláce. Bylo to neuspořádané místo plné neonových barev, zarámovaných filmových plakátů, videoher a komiksů, které lemovaly nachové stěny. Pokoj měl atmosféru osmdesátek a nechyběly ani herní automaty a jejich blikající světla. Polovinu zadní stěny zaujímal obrovská televizní obrazovka, napojená na všechny možné herní konzole, jaké kdy existovaly. Domácí kino doplňoval stroj na popcorn a výrobek cukrové vaty. Obojího si Lottie za celé léto užívala, co hrdlo ráčí. Uprostřed stěny nalevo se nacházela Elliina pýcha a radost, kytara, kterou kdysi vlastnila i podepsala Joana Jettová. Tahle místnost byla zhmotněným pubertáckým snem. Láskyplně se jí říkalo „Hrobka,“ protože neměla žádná okna.

„Ne, ne. Líbí se mi, Ellie,“ vyhrkla Lottie. „To není...“ Lottie se ohlédla po Jamiem, který se posadil na jednu z pohovek. Opravdu chtěla otevřít Pandořinu skříňku?

„To je pro mě?“ přerušila Ellie tok jejích myšlenek a ukázala na dárek, který Lottie vzala do ruky.

„Ano. Chtěla jsem ti ho dát, až budeme samy.“ Lottie natáhla ruku a Ellie se usmála a opatrně si od ní vzala krabici zabalenou

v květovaném papíře. Dotkly se konečky prstů a Lottii zabrněla kůže.

Sledovala, jak její nejdražší kamarádka rozbaluje dárek. Ellie trhala papír mnohem opatrněji, než u kteréhokoli jiného dárku, které rozbalovala v jídelně. Lottii se nesmírně ulevilo – věděla, že tento dárek je pro Ellii stejně důležitý jako ty ostatní. Možná to byl první dárek, který dostala od skutečného přítele.

Ellie zvedla čtvercový obrázek a chvíli přejížděla očima mezi portrétem a Lottiiným obličejem. „To jsi malovala ty?“ zeptala se udiveně.

Lottie cítila, jak jí hoří tváře. „No, ano. Pracovala jsem na něm celé léto a –“ Poškrábala se vzadu na hlavě. Byl to nervózní pohyb, který odkoukala od Ellie. Postavila se vedle ní a společně obrázek studovaly. Lottie namalovala Ellii olejovými barvami, které našla v paláci. Portrét znázorňoval Lottiinu oblíbenou vzpomínku na Ellii, přesně tak, jak ji viděla. Byl to moment, kdy si Ellie sundávala masku po turnaji v šermu. Smělá a krásná v dokonale bílém oblečení, se šavlí v ruce vypadala jako neohrožený princ, který Lottii zachránil na letním plese.

„Jamie, podívej se na to,“ zavolala Ellie a ukázala mu obrázek.

Připojil se k nim a prohlédl si plátno. Zatímco hodnotil její umění, Lottie zadržela dech.

Jamie povytáhl obočí. „Měli bychom tě nechat, abys namalovala Elliin oficiální portrét do rodinné galerie,“ řekl nakonec a naitech se mu usídlil úsměv.

Lottie sklopila oči. Z té chvály zrozpačitěla. Moc ráda tvořila a zdobila, ale bylo to už hodně dávno, co naposledy něco namalovala. Její nevlastní matka Beady ji v tom nikdy zvlášť nepodporovala, naopak byla otrávená z všudypřítomných barev, a tak Lottie, která ji nechtěla rozčilovat, raději kufřík s barvami a malířský stojan schovala.

„Měla bys být na svou práci hrdá, Lottie,“ pokračoval Jamie. „Jsem si naprosto jistý, že se to Elliiným rodičům bude moc líbit.“ Lottie se mu podívala do očí. Byly zcela upřímné a připomněly jí, jak odhodlaný dokáže být. Paměť jí bleskl hrůzoplýný obrázek, jak na plese přemohl Saskii. Bez slitování a zcela nesmiřitelně. Jestli má být Lottie pro Ellií nějak užitečná, bude muset být stejně silná jako Jamie, a to znamenalo, že se bude muset s tím pocitem, který jí zaplavuje, nějak poprat.

„Jsem ráda, že se ti líbí, Ellie, ale...“ Lottie se podívala na prstýčky ve své dlani a bříškem palce přešla přes vyrytou podobiznu vlka. „Je tu něco, o čem si musíme promluvit –“

Opět ji přerušili dřív, než ze sebe ta slova dostala.

„Tohle je taky pro Ellií?“ Jamie podezřívavě zvedl další zabalený dárek. Zjevně se bál, že by mohlo jít o nějaký nebezpečný předmět.

„Vlastně je to dárek pro tebe.“ Lottie si nervózně zastrčila pramen vlasů za ucho. „Říkala jsem si, že by bylo smutné, kdybychom s Ellií dostaly dárky, a ty nic. Je to jen maličkost.“

Podezření z Jamieho obličejů nezmizelo a dál hleděl na obdélníkový balíček, který měl před sebou, jako by nevěděl, co s ním má dělat. Copak ještě nikdy nedostal žádný dárek?

„Fajn,“ pronesl zcela bez zájmu a odložil dárek vedle sebe, aniž by nějak naznačil, že ho chce otevřít. „O čem jsi to chtěla mluvit?“

Lottie zamžikala ve snaze porozumět jeho podivnému chování. Někdy se Jamie choval tak zvláště, že ho prostě nedokázala pochopit.

Oba teď upírali oči na Lottii, která zjistila, že nemůže mluvit, že je příliš rozrušená představou, kolik problémů by mohla způsobit.

„Co se děje?“ zeptala se Ellie, opatrně odložila svůj portrét a přistoupila blíž. Od toho pokusu o únos ji oba, Ellie i Jamie, starostlivě pozorovali. Oba byli přesvědčeni, že to na Lottii zanechalo trvalé následky – a že právě o tom si s nimi potřebuje promluvit.

Lottie se zhluboka nadechla a snažila se nemyslet na to, jak Jamie reagoval na její dárek. „Já jen... Vzpomínáš si, co jsi mi slíbila před letním plesem?“ Ellie zaletěla nervózním pohledem k Jamie. „Souhlasila jsi, že můžu povědět svému kamarádovi Olliemu pravdu.“ Lottie překvapila sebe samu, jak plynule to dokázala říct.

„Ne,“ zněla Jamieho krátká odpověď, ale Ellie se na něho ostře podívala.

Otočila se k Lottii. „Vzpomínám si,“ zašeptala, „ale chceš to opravdu udělat?“

„Nezáleží na tom, jestli chce, Ellie. Takový slib jsi jí neměla dávat.“

Ellie se na Jamieho zlostně podívala a Lottie vycítila, že začíná hrozit hádka. *Dnes ne. Ne o Elliiných narozeninách.* Znovu se podívala na přívěsek s vlkem. Dokud nebude vědět, že to může udělat, nemůže si ho pověsit na krk. Musí to povědět Olliemu dřív, než se vrátí do Rosewoodu. Potřebuje mu to říct.

„Ne, že bych chtěla. Já to musím udělat,“ pronesla klidně. „Copak to nechápete? On je jediným člověkem, který mi zůstal.“ Hlas jí uvízl v hrdle. Její přátelé z ní nespustili oči. „Je jediným pojítkem s mojí rodinou.“

„Chápu.“ Jamie se uvolnil. „Existují ale určitá pravidla, Lottie. A vzhledem k hrozbě od leviatánů nemůžeme nic riskovat.“ Leviatáni se obzvláště zajímali o potomky královských rodin – proto se Saskia pokusila o ten únos. Nemohli dovolit, aby se něco takového opakovalo.

Přesto byla Lottie rozhodnutá. Musela Jamieho přesvědčit. Ano, toužebně si přála vrátit se do Rosewoodu a zbavit se strachu z únosu leviatány, ale nechtěla vstoupit do školních vrat, dokud se opětovně nespojí s něčím ze svého starého života. S někým. S Olliem.

„Zjistí to, i když mu to neřeknu.“ Lottie se na Jamieho vážně podívala. Věděla, že je to jediný způsob, jak ho přesvědčit, a navíc

to byla pravda. Lottii to už nějakou dobu dělalo starosti. „Když mu to řeknu sama a přinutím ho, aby mi přísahal, že to nikomu neprozradí, bude to mnohem míň nebezpečné.“

Jamie si promnul kořen nosu. „To je hloupý nápad.“

Tentokrát už neřekl ne.

Ellie se na Lottii zazubila. Bylo jí jasné, že vyhrály.

„Stejně se cestou do Rosewoodu zastavíme u tebe doma, ne? Aby sis vzala pár svých věcí?“ Ellie se natáhla po Lottiině přívěsku. „Přítom to můžeš Olliemu povědět. Tak to bude nejlepší.“ Jamie reptal, ale už neprotestoval. „Jamie, buď shovívavý. Ber to jako svůj dárek k našim narozeninám.“ V očích jí pobaveně zajiskřilo.

Rozepla řetízek, přešla za Lottii a pověsila jí ho kolem krku. „Tumáš. Je dokonalý,“ zamumlala.

Lottie ucítila na kůži chladivé stříbro a zaslechla klapnutí spony. Vlk jí spočinul poblíž srdce. Zvedla ruku a dotkla se ho. Stala se členkou rodiny. Přemýšlela, jaký asi bude její druhý rok v Rosewoodu.

 4

Příští ráno, v den jejich návratu do Anglie, se Lottie probudila s podivným pocitem, že ji někdo sleduje. Ten vjem byl sotva patrný, ale nepochybný. Pohled toho, kdo ji sledoval, v ní vyvolával dojem, jako by jí na kůži jemně dýchal nějaký duch. Prudce otevřela oči. Napůl očekávala, že před sebou uvidí svou sochu, ale místo toho její pohled padl na růžovou sametovou krabičku, která ležela otevřená na krajkou potaženém nočním stolku, a její korunku s půlměsícem, která jí odrážela duhové světlo přímo do obličeje. Přetáhla si přes hlavu příkrývku v meruňkovém povlečení a zachumlala se do ní jako do kokonu. Postele v paláci byly tak pohodlné, že jí každou noc připadalo, jako by se nořila do bazénu naplněného peřím. Nedokázala si představit, že by si někdy mohla zvyknout na takový luxus. Dnes ráno ale nesměla dovolit, aby ji pohodlí postele omámilo natolik, že by v ní zůstala. Odjížděli do Anglie a Lottie ještě musela stihnout řadu věcí. Navíc si jí král vyžádal k soukromé audienci. Neochotně tedy odhrnula příkrývku a položila nohy na sluncem prohřátou podlahu.

Všechno oblečení měla vyprané, vyžehlené a uložené v kufrech spolu se svými ostatními věcmi. Dnešek se nesmírně lišil od loňského roku, kdy si všechna zavazadla do Rosewoodu balila sama. Při pohledu na stoh knížek, postavený vedle růžových zavazadel, jí myšlenky zabloudily k dárku, který věnovala Jamiemu. Zajímalo ji, jestli už ho otevřel. Doufala, že díky němu pocítí větší pouto ke své rodině, po čemž ona sama hrozně toužila.

Z třpytícího se zlatého tácu na psacím stole si vzala napůl sněžený košíček, který tu zůstal po včerejší narozeninové oslavě. Cukrová poleva jí na puse zanechala bílou šmouhu. Všimla si toho v obrovském zarámovaném zrcadle. Zastavila se a prohlédla si v zrcadle odraz osoby v úžasné noční košili. Břicho i obličej se jí zakulatily, vlasy měla delší a načechranější. Otřela si z pusy polevu, olízla si lepkavé prsty a zamyslela se nad několika uplynulými týdny.

Lottie a Ellie strávily většinu léta v Maradovii líným a nádherným nicneděláním. Dopoledne se předháněly v záchvatech smíchu, odpoledne ochutnávaly dobroty s cukrovou polevou a horký čaj a večer si četly nebo sledovaly zářící obrazovku. Během té doby se o sobě navzájem dozvěděly úplně všechno, i o filmech, které se jim líbily, i o písničkách, které si rády prozpěvovaly. Lottie téměř uvěřila jejich šťastnému předstírání. Ale neustále zvlněný Jamieho horní ret jim připomínal, že bušení Saskiina srdce hluboko pod nimi ani podřimujícího tajemného nepřítelů nemohou ignorovat.

Co jí proboha potřeboval král povědět mezi čtyřma očima?

Lottie na sebe hodila jedny z pohodlných, ale slušných šatů na cestu a seběhla do přízemí setkat se s králem Alexandrem. Bylo nemožné nesklouznout se na naleštěných podlahách a Lottie se musela usilovně ovládat, aby se tu neklouzala jako malé dítě. I když si byla jistá, že to občas dělají i služebné Hanna a Midori.

Lottii překvapilo, že na ni král čeká v chodbě, která byla zároveň obrazárnou. Byl oblečený ve zlatém rouchu, které splývalo až na zem. Král byl vysoký, šlachovitý muž se světle hnědými vlasy a trvale nakrčeným čelem, z čehož Lottie usuzovala, že v dětství hodně četl. Někdy bylo těžké vidět mezi Ellií a králem rodinnou podobu. Tam, kde ona byla přelétavá, byl on zdrženlivý, kde ona byla uspěchaná, byl on rozvážný. Občas ale v jeho očích zachytila něco nespoutaného – vlka, který je připravený zaútočit.

„Můžeme se nechat portrétovat, jak se nám zlíbí, a přesto se většina z nás rozhodla sedět na trůně a tvářit se znuženě.“ Král promluvil zcela nečekaně, bez pozdravu. S pokusem o humor pokynul rukou ke stěně, ale Lottie byla příliš zaujatá obrazy a jeho vtipkování nezaregistrovala. Byla to její oblíbená část paláce. Nemohla si pomoci, ale přitahovaly ji jednotlivé detaily všech obrazů, jejich barvy i skrytá symbolika v pozadí. V téhle zdánlivě nekonečné chodbě visely portréty všech předchozích vládců Maradovie, takže dolů shlížely oči lidí z několik století dlouhé rodové linie.

„Je jich tolik,“ zamumlala Lottie. Kdykoli se setkala s pohledem těch starých vládců, po zádech jí přejel mráz. „Je úžasné mít tak silné spojení se svou minulostí.“

Král se k ní otočil a prohlížel si ji s rukama založenýma na hrudi. Lottii se v krku usadil knedlík. Lekla se, že plácla nějakou hloupost.

„Je to nekonečný, nepřerušovaný řetězec,“ uvažoval král nahlas, ale při pohledu na druhý obraz od konce se mu v očích objevila trocha melancholie. „Téměř,“ dodal. Lottie se zahleděla do smaragdově zelených duhovek, které ji pozorovaly z plátna. Už jeho chmurný černý rám naznačoval, že je portrétovaný člověk méně významný než jeho společníci v rámech zdobených zlatem. Vlasy měl tmavší, než jakými se honosili průměrní Wolfsonové, a splývaly mu hladce až k ramenům. Měl velmi husté řasy a šibalský úsměv. Existoval jen jediný člen rodiny Wolfsonů, který se trochu podobal tomuto muži. Eleanor Wolfsonová.

„Můj bratr, Claude Wolfson. *Odin pravila volk haka olen pak ranit.*“ Král promluvil starodávným maradovijským jazykem. Lottie tu větu poznala. Bylo to rčení, které Wolfsonova královská rodina přijala za své a které ji Jamie naučil.

Jeden špatný vlk může ublížit celé smečce.

O Elliinu strýci Claudovi věděla Lottie velmi málo. Rodina jeho jméno vyslovovala jen velmi zřídka. Existoval jen jako připomínka,

co se z vás může stát, když zapomenete na své královské povinnosti. Zнала ho jen z princeznovských lekcí s Jamiem a z tohoto obrazu, který měl být darem k jeho korunovaci.

„Můj bratr je v této chodbě zvěčněn jako varování.“ Král mávnul rukou k obrazu a jeho zlaté roucho se s každým jeho pohybem zalesklo jako tekuté hedvábí. Když se otočil zpátky k Lottii, všimla si vrásek kolem jeho očí, které vznikly desítkami let mračení. „Zradit rodinu je neodpuštělný čin. Chápete, co to znamená?“

Lottie vážně přikývla. Moc dobře věděla, že o Claudovi se nesmí diskutovat. Utekl před trůnem a stal se chmurným symbolem toho, jak vážně Wolfsonovi berou své rodinné tradice. Nervózně polkla. Podívala se na tvrdý výraz krále Alexandra a pokusila se představit si Ellii se stejném zlatém rouchu. Provinilý knedlík v krku se jí stále zvětšoval. Proč se trápila starostmi ohledně své rodiny, když toho měla Ellie na bedrech mnohem víc?

Jaký to musí být pocit, když ji pokaždé při opuštění paláce tíží břemeno povinnosti? Lottie se znovu obrátila k zeleným očím zrádce rodiny. Obličej na portrétu se jí před očima rozmazal, až z něho vykoul Elliin nezbedný úšklebek. A zrovna v tom okamžiku, kdy si navzájem hleděla do očí se špatným vlkem maradovijské královské rodiny, se k nim zezadu někdo připlížil.

„Chtěl jste mě vidět?“

Lottie málem zaječela leknutím. Její mysl ji zmátla natolik, že za sebou uviděla zhmotnělého Clauda, ale byl to jen Jamie, který se jako obvykle tvářil velmi vážně. Krátce na ni kývl, ale nedal absolutně nic najevo. Sotva ho však Lottie uviděla, pocítila ohromnou zvědavost. Zoufale se toužila dozvědět, co si myslí o jejím dárku.

„Á, Jamie.“ Král naznačil, aby se postavil vedle Lottie. V přítomnosti kaskádovitě spadajícího zlatého roucha se oba cítili velmi malí. „Mluvil s tebou Nikolay?“ V jeho slovech se skrýval význam, který se Lottie snažila rozluštit, ale žádný z nich jí nic neprozradil.

„Ano,“ krátce přikývl Jamie. Ve tváři se mu nepohnul ani sval. Nikolay, králův partizan, byl muž tak široké a silné postavy, že se ho Lottie bála. Věděla, že Jamieho od malička trénoval a byl Jamiemu skoro otcem.

„Výborně.“ V chodbě se najednou ochladilo. Sluneční světlo zmizelo a zářivá barva mramorové podlahy se bez něj změnila v tlumeně šedivou, která zvýrazňovala temné rysy královy osobnosti.

„Na plese jste oba úspěšně zabránili skutečné katastrofě,“ spustil a jeho hlas se rozléhal chodbou. „Lottie, vy jako portman jste vystavena veškerému nebezpečí, zaměřenému proti Eleanor.“ Lottie odolala pokušení pevně zavřít oči, protože nechtěla vzpomínat na chladnou noc, která se jí neustále vracela na mysl.

Jsem v pořádku, jsem v pořádku, jsem v pořádku, opakovala si v duchu a usilovně se snažila soustředit na králův hlas.

„A Jamie, ty jsi zcela profesionálně chránil princeznu i jejího portmana, aniž bys tím vyvolal zbytečnou pozornost.“

Lottie během jeho řeči prudce vydechla a nutila se vytlačit ze své mysli hrůzu, kterou dosud cítila. Rozhodla se, že nenechá leviatány vyhrát.

„Nemůžeme dovolit, aby maradovijská monarchie vypadala slabě, zvláště teď, kdy jsme se zřejmě stali cílem neznámého nepřítele. Potřebuji, abyste tento rok byli oba nanejvýš ostražití. Nesmíte nic přehlédnout.“

Lottie zamžourala na zlatě oděného krále. Nebyla si jistá, jestli správně pochopila, jak to myslí.

Král Alexandr se chvíli díval na oba, ale pak obrátil pozornost přímo na Lottii.

„Lottie Pumpkinová –“ vyslovil její jméno, jako by mělo na jeho jazyku zvláštní příchut' – „moje dcera vás má evidentně velmi ráda.“ Mluvil zcela věcně.

„A-ano,“ zakoktala se Lottie. Vůbec netušila, co od ní očekává.

„Oba jistě chápete, že Ellie musí vždy stát na prvním místě,“ pokračoval, aniž by přerušil oční kontakt s Lottii, „ale mohou nastat i chvíle, kdy ji budete muset odsunout na druhé místo, aby mohla být na prvním. Věřím, že až takový moment nastane, bezpečně ho poznáte.“

Lottie na to nic neřekla, protože, upřímně, tomu ani za mák nerozuměla.

„Rozumíte?“

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ potvrdil Jamie bez váhání.

„Ano, Vaše Veličenstvo,“ dodala Lottie spěšně, přestože si byla vědomá, že lže a že to Jamiemu nejspíš neušlo.

Král na Lottii přimhouřil oči. Měla pocit, jako by se jí z hlavy snažil vydolovat nějakou informaci, ale nedokázala odhadnout, co vlastně hledá. Nakonec uhnul pohledem stranou a Lottie cítila, jak se jí uvolnila ramena. Ani si neuvědomila, jak byla napjatá.

„Výborně – můžete odejít. Hodně štěstí v novém školním roce.“

A to bylo všechno.

Lottie vyjeveně hleděla, jak je král opouští a jak za ním vlaje jeho zlaté roucho, které září ve vracejících se slunečních paprscích.

Zůstat ostrážiti? Odsunout Ellii na druhé místo, aby mohla být na prvním? Co to má jako znamenat?

Jamie namáhavě vydechl a Lottii došlo, že nejspíš celou dobu zadržoval dech. „To je poprvé, co jsem tě to slyšel říct.“

Úsměv, který se mu objevil na rtech, Lottii překvapil. „Říct co?“

„Ano, Vaše Veličenstvo.“ Jamie naznačil rukama uvozovky, ale v jeho hlase se neobjevil žádný výsměšný tón. „Nepřipadalo ti to zvláštní?“

„Trochu,“ připustila, sklonila hlavu a zropačitelá. Bála se, že zase řekla něco, co neměla. Když znovu zvedla hlavu, Jamie se

tvářil zamyšleně. Měla pocit, že jí chce něco říct. „Jamie,“ začala, než stačil promluvit. „Líbil se ti ten dárek?“

Na jeho obličej se vrátila obvyklá prázdná maska a Lottie znerózněla a začaly se jí třást ruce.

„Já chápu, jaké to je, být odloučený od rodiny, a tak jsem si myslela, že by se ti to mohlo líbit a že by ses mohl něco dozvědět –“

Z Jamieho úst náhle zahřměl nečekaně drsný smích, kterému chyběl humor.

„Zahodil jsem ho,“ řekl. Ta slova zcela postrádala emoce. Podle něj snad bylo víc než zřejmé, že ten dárek vyhodí, jako by nešlo o víc než o shnilé jablko.

„Ty... cože?“ Lottie zapřemýšlela, jestli si z ní nedělá legraci, ale pak se upamatovala, že Jamie na „vtipkování“ nemá kapacitu „Proč jsi to udělal?“

Byla čím dál tím zmatenější. Jamie nevypadal rozzlobeně. Tvářil se, jako by to bylo zcela normální. Předpokládala sice, že možná ještě nikdy nedostal žádný dárek, ale v žádném případě ji ani nenapadlo, že se zachová takhle.

„Takovými věcmi se nesmíme nechat rozptylovat,“ odpověděl a obrátil se k odchodu. „Slyšela jsi, co řekl král. Musíme klást Ellii na první místo.“

„Já vím, ale –“

„Já vím, že jsi tím nemyslela nic zlého, Lottie.“

Chystala se ho přerušit a vysvětlit mu, jak hrubé od něj bylo dárek vyhodit, ale jeho výraz náhle ochladl a oči mu potměly. Přísně se na ni podíval. „Ale už to nikdy nedělej.“

Jako by lusknutím prstů se zase uklidnil. Uklidnil se natolik, až Lottie nabyla dojmu, že si ten jeho varovný pohled jen představovala.

Chtěla říct milion dalších věcí, ale neochotně je polkla. Nechtěla způsobit další problémy.

„Fajn.“ Neměla to v úmyslu, ale znělo to zmateně a skřípavě, spíš jako otázka.

Proboha, proč se kvůli tomu dárku choval tak divně?

Později dopoledne odletěli soukromým tryskáčem z Maradovie do Anglie. Lottie už nalétala soukromým letadlem víc kilometrů než běžnými linkami a to, jak rychle si zvykla nastupovat do soukromého letounu, ji trochu děsilo.

„Pořád to považuju za špatný nápad,“ zamumlal Jamie za volantem černého BMW. V Maradovii řídil už od patnácti, ale ve Velké Británii dostal řidičák teprve tohle léto. Pro všechny to teď bylo mnohem pohodlnější.

Projížděli úzkými křivolakými uličkami St. Ives, lemovanými kamennými domky. Byli na cestě za Olliem, kterému chtěli vysvětlit, proč Lottie nemohla přijet o prázdninách domů, a povědět mu pravdu o jejím novém životě a roli portmana. Nejdřív ale museli vyzvednout Lottiiny věci a z toho byla Lottie trochu nervózní.

Jakmile vystoupila z vozu, ze všeho nejdřív ji do nosu udeřil slaný mořský vzduch. Z dálky slyšela burácení vln. Obojí ji okamžitě vrátilo do jejího dětství a k její matce.

Byla doma.

Jenomže už se tu jako doma vůbec necítila. Uličky byly příliš úzké a jejich dlažební kostky byly pod nohama moc tvrdé. Barvy se jí zdály vybledlé, jako by se dívala na nějakou vzpomínku. Od chvíle, co odešla, se stalo příliš mnoho věcí a jí bylo jasné, že se na tohle malé přímořské městečko už nikdy nebude dívat stejnýma

očima jako dřív. Při tom pomyslení ji píchlo u srdce. Leviatáni, Saskia, portmani, partizani... Když žila tady, takové příběhy byly přesně tím – příběhy. Teď se staly realitou.

Otočila se k Ellii. Když ji viděla vystupovat z druhé strany auta do úzké uličky, přemohla ji vlna studu za její starý prostý život. Připadalo jí zvláštní vidět Ellii v prostředí, ke kterému se pojily vzpomínky na její dětství. Dosud ji vídala jen v jejích luxusních poměrech. Jako by Lottiino rodné městečko bylo pro takovou princeznu příliš malé. Lottie ztěžka polkla. Ellie, v černém oblečení a velké kožené bundě, si sundala sluneční brýle a rozhlížela se po natěsnaných barevných domečcích, které je obklopovaly.

Zahleděla se na zaprášenou výlohu domku číslo 12 na ulici Bethesda Hill, oprýskaný modrý nátěr a divoče se rozrůstající vísťárni. Jmenovalo se to tu Pekárna paní Pumpkinové a bylo to místo, které Lottie kdysi nazývala svým domovem. Za celý rok, co byla pryč, se její nevlastní matka Beady nepokusila umýt okna, ani se nenamáhala uklidit. Lottie pochybovala, že k tomu vůbec někdy dojde.

„Jen vezmeme tvoje věci a zmizíme. Není důvod zdržovat se tu déle, než je nezbytné,“ připomněl jim Jamie věčně.

Kývl na Lottii a ta mu jeho gesto oplatila. Sama to chtěla udělat co nejrychleji, aby mohli vyrazit do Rosewoodu.

Vstoupili dovnitř červenými dveřmi a po dřevěných schodech vyšli do bytu nad obchůdkem. V kuchyni čekal Lottii narychlo naškrábaný vzkaz:

Odjela jsem na Kubu za Simonem.

Tvoje věci jsou v černých pytlích na odpadky pod schodištěm.

Beady

P. S. Neudělej tu nepořádek.

Rychle papír zmačkala a zahodila do koše na odpadky dřív, než si ho stačili přečíst ostatní. Vidět tátovo jméno, zvláště napsané Beadyiným rukopisem, ji vždycky znepokojilo.

„Kde je vlastně tvůj táta?“ zeptala se Ellie, zatímco si prohlížela fotografii Beady a Lottiina otce, připevněnou na ledničku nevkusným magnetem z Las Vegas.

„Na Kubě,“ odpověděla Lottie, přestože to sama zjistila teprve před chvílí.

Obešla konferenční stolek. V obývacím pokoji se povalovala spousta krabic od jídla. Bylo zřejmé, že Beady odjela ve spěchu, a Lottie zauvažovala nad tím, jestli její nevlastní matka už zase nebyla bez peněz. Přestože spolu moc nevycházely, Lottie na ni nemyslela ve zlém. Beady se nikdy nechtěla stát její nevlastní matkou a Lottie lépe než kdokoli jiný věděla, jaký je její táta. Vzala pár krabic od pizzy a hodila je do koše na odpadky.

Jamie se objevil ve dveřích s přetékajícími černými pytli na odpadky „Tohle jsou tvoje věci?“ zeptal se a zvedl jeden z nich do vzduchu. „Vypadá to, že tu jsou připravené pro tebe.“

Lottie se natáhla po jednom pytli, ale ruka jí pod tou vahou okamžitě klesla k zemi. „Uf,“ vydechla překvapeně. Kolik věcí tam Beady nacpala?

Jamie se zaculil. „Až ve škole začneme s výcvikem, budeš mít dost času prokázat svou sílu. Do té doby...“ Bez námahy, aby dokázal svou pravdu, zvedl pytel do vzduchu, „...nechej zvedání těžkých věcí na partizanovi.“ Lottie se musela usmát. Možná je mezi nimi všechno v pořádku. Třeba už jí ten dárek odpustil.

Výcvik byl jedním z důvodů, proč se tolik těšila zpátky do školy. Moc se chtěla naučit bojovat. Lottie byla odhodlaná čelit leviatánské hrozbě s hrdým čelem a už nikdy nedovolit, aby se Ellie octla v podobném nebezpečí. Před očima se jí zjevil obraz Saskie a roztrásl se jí ruce. Takhle už to dál jít nemohlo.

„Hej, Lottie!“ linul se z chodby Elliin hlas. „Kdo je to?“

Nakoukla za roh a našla Ellii, jak důkladně zkoumá malý zarámovaný obrázek na zdi. Přistoupila ke své kamarádce a společně se zadívaly na portrét Lottiina předka Henryho. Vlastně si obrázku nikdy dřív pořádně nevšimla. Visel tu na stěně, co si pamatovala. Henry se na něm trochu pobaveně usmíval. Měl stejné tmavě blondaté vlasy jako Lottie, ale na rozdíl od jejích vzpurných kudrn je měl přistřížené krátce u hlavy.

„To je můj pradědeček Henry Pitkin.“ Lottii překvapilo, že si ho tu Beady nechala. „No, vlastně je to můj pradědeček krát asi deset, ale nechce se mi to „pra-“ říkat tolikrát.“ Vzpomněla si na příběhy, které jí o něm vyprávěla matka, a usmála se.

„Patřil mezi první studenty, kteří navštěvovali Rosewood, a po maturitě se tam dokonce stal učitelem.“ Naklonila se dopředu a se vzpomínkou na chvíli, kdy jí matka poprvé ukázala korunku, láskyplně pohladila rám obrázku. Když se teď dívala do Henryho očí, téměř slyšela hlas své matky. „Zjevně žil vzrušující a tajemný život. Henry je důvod, proč jsem tolik toužila jít studovat do Rosewoodu. Právě on obdržel naši rodinnou korunku.“

Při pomyslení na své dědictví sáhla po korunce do tašky, kterou měla přes rameno. Nahmatala ji, ucítila její stříbrné teplo a v duchu zaslechla tichou, neodbytnou melodii.

„Pitkin?“ zopakovala Ellie.

Lottie se zastyděla. „Ano. Pitkin bylo původní příjmení matčiny rodiny. My, ehm...“ Lottie sklopila oči a tváře jí zalil rozhořčený ruměnec. Řeči o svém příjmení absolutně nesnášela. „Musely jsme... Změnila si ho.“

Ellie pomalu přikývla. „Kdo to maloval?“ zeptala se. Vycítila Lottiiny rozpaky a chtěla změnit téma.

„Nemám tušení,“ vydechla Lottie ulehčeně. „To pro nás navždy zůstalo tajemstvím.“

Ellie se na obrázek podívala zblízka a špičkou nosu se téměř dotýkala starého rozpraskaného povrchu. „Připomíná mi to tvůj styl,“ zadumala se. „Něco v tom tónu... Je podobný tomu, jak jsi namalovala mě.“

Lottie si zamýšleně žmoulala ret. Má Ellie pravdu? Opravdu maluje takhle?

„Fajn, vy dvě – jsme sbalení,“ zavolal Jamie od hlavních dveří do schodů. Už tu nebylo co dělat, už je tu nic nedrželo. Lottie vzdychla a obrátila se k odchodu, ale Ellie zvedla ruku a zastavila ji.

„Měla by sis to vzít,“ navrhla. „Měla jsi strach, že ztratíš pouto se svou rodinou, ne? Mít s sebou něco, co ti tvou rodinu připomíná, je pro tebe evidentně velmi důležité.“

Lottie uchváceně pozorovala obrázek. Henry se na ni usmíval. Ollie tedy nebyl posledním poutem s její rodinou.

„Máš pravdu,“ vyhrkla a v nitru ji zalilo teplo. „Tenhle obrázek už do tohoto domu nepatří.“ *Vlastně*, pomyslela asi, *už sem nepatří žádný z rodiny Pumpkinových*. Věděla, kam se bude hodit mnohem lépe.

„Dobře, Henry,“ oznámila svému předkovi, zatímco sundávala jeho portrét z háčku. Podržela obrázek v natažených rukou a odfoukla prach z odřeného rámu. „Jdeš se mnou. Vracíš se zpátky do Rosewoodu!“

Přejet k Ollieho domu netrvalo víc než pět minut. Jeho dům, který se honosně nazýval *Casa de Moreno*, stál na útesu jen kousek za St. Ives. Nebezpečně se nakláněl na stranu a vypadal, jako by se měl každou chvíli zřítit do moře.

Příjezdová cesta byla prázdná, což znamenalo, že jeho máma je ve svém studiu. Skvělé.

„Ollieho pes nemá rád cizí lidi, tak se ho snažte nevylekat,“ varovala je Lottie cestou ke dveřím. Ve skutečnosti byl Ollieho pes hodný jako beránek, ale Lottie se z nějakého důvodu zdráhala zazvonit na zvonek. Byla nervózní. Mnohem nervóznější, než když scházela po mramorovém schodišti, aby ji oficiálně představili na maradovijském letním plese.

Bude mě chtít Ollie vidět? Co když mě nenávidí?

Ellie se jí naklonila přes rameno a stiskla zvonek.

„Ellie!“ ohradila se Lottie.

Ellie se zazubila. „Co? Vypadalo to, že s tím máš nějaké potíže.“

Lottie se otočila zpátky ke dveřím a znepokojeně si uhladila sukni. Z chodby uslyšela kroky a rozbušilo se jí srdce. A zatímco se otvíraly dveře, zadržela dech.

„Lottie?“ ozval se Ollie. Vytřeštil oči, jako by nemohl uvěřit tomu, co vidí.

„Ahoj, Ollie.“

Veškerá nervozita ji opustila. Při pohledu na rozčuchané vlasy a zlatavou pleť jejího kamaráda z dětství se rozechvěla dojetím. Už ho neviděla celý rok, ale některé věci se vůbec nezměnily. Pořád měl kalhoty plné psích chlupů a v očích mu svítila čertovina. Byl ale znatelně vyšší a dětská zaoblenost tváří ustoupila ostré linii čelistí. Dospěl.

Najednou se ozvalo známé cupitání a chodbou se řítíl nějaký stín, protáhl se kolem Ollieho a vrhl se na ni.

„Linku!“ Rozpřáhla ruce k Ollieho psovi, ale než jí stihl skočit do náruče, Jamie se ochranitelsky postavil před ni. Lottie ohromně sledovala, jak Link ztuhl a hluboce zavrčel. Pak sebou žuchnul na podlahu, přetočil se na záda a poddajně odhalil břicho.

„Sedni,“ přikázala mu Ellie, která stála za Lottii. K Lottiinu úžasu Link splnil její příkaz a poslušně se vyškral do sedu. A přitom Ellii nikdy předtím neviděl!

Ellie se postavila před Lottii a natáhla ruku, aby ji Link mohl očichat. Jamie ustoupil stranou a obezřetně ji pozoroval.

„Hodný kluk,“ pochválila Ellie psa a podrbala ho za ušima. Za chvíli měla rukávy samý psí chlup. Lottie dosud nikdy nezažila, aby Ollieho pes takhle poslouchal, a už vůbec ne cizího člověka. Ollie přistoupil k Lottii a společně sledovali, jak Jamie a Ellie navazují přátelství s naprosto poddajným Linkem.

„Lottie,“ zeptal se Ollie s pohledem upřeným na její královské přátele, „kdo jsou proboha ti lidé?“

Dům Moreno byl stejně pestrý jako jeho obyvatelé. Na prkenné podlaze ležely patchworkové koberce a na naducaných pohovkách a křeslech se hromadily vzorované polštáře. Z nízkých trámových stropů visely girlandy sušených květin a barevných vlaječek. Ollie je zavedl do kuchyně. Okenní parapet byl přečpaný jasně barevnými cetkami, které si jeho máma přivezla z návštěv

svých rodičů v Brazílii. Lottie se v duchu usmála. Vzpomněla si, jak dlouho Olliemu trvalo, než se přestal dotýkat maličkého kakusu.

Ellie a Lottie se posadily k zelenému dřevěnému stolu. Ollie jim zatím připravoval čaj a rozléval vodu po cihlově červených dlaždicích, protože se mu konvice vysmekla z rukou. Jamie stál ve dveřích s jednou nohou opřenou o zárubeň a mezi všemi tretkami vypadal poněkud nevhodně. Ellie si udělala pohodlí s balíčkem sušenek. Každou chvíli tajně ukousla kousek sušenky a zbytkem nakrmila Linka, který jí seděl u nohou. Link byl o tolik poslušnější, než jak si ho Lottie pamatovala! Když byla malá, měl energii jako kulový blesk. Ellie i Jamie byli zticha a sledovali, jak si Lottie a Ollie povídají.

„Takže,“ řekl Ollie pomalu a postavil na stůl dva hrnky, „asi ses rozhodla se mnou zase mluvit.“

Lottie se ošila. Ollie se zlobil právem. V Rosewoodu nesměli používat telefony a Lottie ho za celý rok ani jednou nenavštívila. Zpočátku ji její nový život tak děsil a byla tak nejistá, že netušila, jak se zachovat ohledně svého starého života. Nakonec se rozhodla, že bude nejlepší přátelství s Olliem ukončit. Ale to byla chyba. A proto byla teď tady a chtěla mu povědět pravdu. Bude to další chyba? Ta pravda by ho mohla vystavit přesně tomu nebezpečí, před kterým ho chtěla ochránit.

„Vrátila jsem se, abych ti všechno vysvětlila,“ pověděla mu klidným hlasem, „i když je to nejspíš velice špatný nápad.“

„To tedy je,“ přitakal Jamie stojící ve dveřích. Lottie se na něho zamračila a otočila se zpátky k Olliemu. S očima upřenýma na Lottii si sypal do čaje třetí lžičku cukru. Díval se a čekal.

Lottie si napjatě odkašlala. „Ollie, než ti to vysvětlím, potřebuju, abys mi slíbil dvě věci.“

Ollie nakrčil čelo. „Fajn...“ Neznělo to moc přesvědčivě.

„Potřebuju, abys mi slíbil, že nikdy nikomu neprozradíš, co ti teď řeknu.“ Ollie střelil pohledem k Ellii a Jamiemu, kteří se usilovně snažili nebudit pozornost, ale vůbec se jim to nedařilo. Otevřel pusou, že něco řekne, ale Lottie ho přerušila. „Potřebuju, abys mi slíbil, že se do toho za žádných okolností a žádným způsobem nebudeš plést.“

„To je nějaký vtíp?“ uchechtl se Ollie směrem k Jamiemu, jako by očekával, že se k němu přidá. Jamieho tvář ale zůstala zcela bez výrazu. Jen od Ellie se dočkal nepatrného pousmání.

„Myslím to vážně, Ollie. Musíš mi to slíbit.“

Protočil panenky. „Fajn, slibuju, že neudělám... žádnou z těch věcí.“

„Našla jsem si práci,“ vyhrkla Lottie. To byla první slova, která ji napadla.

„Cože?“ Ollie se zmateně zamračil.

„Chci říct,“ začala Lottie znovu. Prostě mu to musela říct co nejrychleji, jako když se strhává náplast. Dlouze vydechla. „Ellie je maradovijská princezna v utajení.“ Zalétla pohledem ke své přítelkyni a ta na ni povzbudivě kývla. Lottie polkla. Najednou jí vyschlo v puse. „Během mých prvních pár týdnů v Rosewoodu se objevila fáma, že tou princeznou jsem já. A tak jsme se s Ellii rozhodly vyměnit. Její rodina si mě najala jako portmana – někoho, kdo předstírá, že je členem královské rodiny, aby její skutečný člen mohl žít bezpečný a normální život. Tedy aspoň do doby, dokud není připravený oficiálně převzít svou roli.“ Lottie domluvila a zhluboka se nadechla.

Ollie zacinkal lžičkou o stěnu šálku. „To je další vtíp?“

Lottie zavrtěla hlavou.

„Ale vždyť máte jiná jména. Jak to funguje?“

Lottie byla ohledně svého jména vždycky velice háklivá, ale tentokrát se jí hodilo.

„Ehm, princeznino skutečné jméno zná jen pár lidí a, no... všichni usoudili, že Lottie Pumpkinová je falešné jméno, takže dospěli k názoru, že je součástí té věci s princeznou v utajení a “

Ollie potřásl hlavou, jako kdyby se snažil pochopit smysl toho, co slyší. „Takže ty mi říkáš, že tvoje celoživotní posedlost princeznami vyústila v zaměstnání, ve kterém předstíráš, že jsi skutečná princezna?“ Vybuchl smíchy.

„No, tak přesně to nefunguje, ale –“

„Teď už je mi jasné, proč ses na mě vykašlala.“ Z hlasu mu odkapával jeho typický sarkasmus, ale bylo v něm slyšet i trochu skutečné bolesti. „Protože já se do světa princů a princezen vůbec nehodím.“ Ukázal na svoje džíny pokryté psími chlupy.

„Ty to nechápeš,“ namítla Lottie něžně. „Vědět to je pro lidi nebezpečné. Nemohla jsem tě do toho zapojit. Na prvním místě musí vždycky být Ellie.“ Jak mluvila, uvědomila si, jak znepokojivě to musí znít člověku, který nezná svět portmanů a partizanů. Ellie musí být na prvním místě – úplně vždycky? Olliemu zmizel úsměv z tváře a Lottii to silně zabořilo.

„Lottie, co to povídáš?“ Ostře se podíval na Ellii i na Jamieho, který střelil po Lottii významným pohledem. *Já jsem ti to říkal.*

„On to nepochopí, Lottie,“ ušklíbl se Jamie a otočil se zády do místnosti.

Ollie se uchechl a ukázal na Jamieho. „Fajn, kdo je k čertu tenhle chlap?“ Mluvil k Jamieho zádom. „Nevím, kdo jsi, ale už teď ti říkám, že se potřebuješ trochu uvolnit.“ Rozesmál se, ale od Jamieho se žádné reakce nedočkal.

„Jamie je Elliin partizan,“ vysvětlila Lottie. „Je to její osobní strážce.“

Ollie se málem zadusil smíchy. „Cože je?“

„Tohle je vážné, Ollie. Nenuť mě, abych litovala, že jsem za tebou přijela. Znat tyhle informace je nebezpečné, ale už jsem to